

KONTRADIKTION, kånträdicktshón, f. 3. Motsägelse. [Co —.]

KONTRADIKTORISK, a. 2. Motsägande [Contradict —.]

KONTRADIKTORISKT, adv. (log.) *K. motsatta begrepp*, motsatta begrepp, af hvilka det ena endast innebär ett förnekande af det andra, t. ex.: lärd, och icke lärd. [Contradict —.]

KONTRAFAGOTT, kåntrafagått, m. 3. Fagott, som står en hel oktav djupare än den vanliga. [Co —.]

KONTRAFUGA, kåntrafúga, f. 1. (i musik) Så kallas en fuga, när dess gång är motsatt till gången i en uti samma tonstycke förutgången fuga. [Co —.]

KONTRAHERENT, kåntrahänt, m. 3. Person, som ingår fördrag. [Co —.]

KONTRAHERA, v. n. 1. Sluta fördrag. [Co —.]

KONTRAKT, kåntråckt, n. 3. o. 3. 1) Skriftligen affattadt fördrag om något rättsförhållande. *Enlig med, grundad på k.* — 2) Del af ett biskopsstift, innefattande flera pastorater, hvilka stå under prostens (kontraktsprostens) öfveruppsende; äfv. kalladt Probsteri. — *Adj.* 1. Lam, borttagen. — *Ss. K-senlig, -smessig.* [Contract.]

KONTRAKTSPROST, kåntråcktspróst, m. 2. Pastor, som har öfveruppsende öfver ett kontrakt eller probsteri. Kallas äfv. Häradsprost. [Contractsprobst.]

KONTRAMANDERA, v. a. 1. Gifva återbud om något, återkalla (en gifven befallning, beställning). — *Kontramandering*, n. 4. o. *Kontramandering*, f. 2.

KONTRAMARK, kåntramårkk, m. 3. 1) Tecken, som man erhåller, då man vid uppförandet af ett skådespel, en konsert, går ut, för att vid återkomsten åter blifva insläppt. Bimärke. — 2) Märke, som erhålles, då man vid ingången till en offentlig bal, maskerad o. s. v. aflemnar sina ytterplagg, på det man kan vara säker, att vid uppvisandet deraf återfå desamma utan förväxling med andra. Motmärke. [Co —.]

KONTRAMARSCH, kåntramårssch, m. 3. (krigsv.) Marsch i motsatt riktning till den, som förut följts.

KONTRAMINA, kåntramína, f. 1. 1) (fortif.) Mina, som anlägges emot en fiendtlig mina. Motmina. — 2) (fig. fam.) Motlist. [Co —.]

KONTRAMINERA, v. n. 1. 1) (fortif.) Anlägga motminor. — 2) (fig. fam.) Använda motlist. [Co —.]

KONTRAMÄRKE, n. 4. (handelst.) Initialbokstäfverna af en afsändares firma, under hufvudmärket på afsändningsgods.

KONTRAORDER, kåntraård'r, m. 3. (fr. *Contre-ordre*) Återkallande af en order, befallning. [Co —.]

KONTRAPART, kåntrapårt, m. 3. Se *Motpart*. **KONTRAPARTI**, kåntrapartí, n. 3. 1) (i musik) Andra diskanten. — 2) Motparti.

KONTRAPUNKT, kåntrapúnkt, m. sing. (i musik) 1) (ford.) All flerstämmig musik. — 2) (nu) Konsten att till en gifven melodi sätta andra stämmor. *Enkel k.*, hvarje beledsagande stämma. *Dubbel k.*, stämmornas konstmessiga förväxlande, den ena med den andra. [Contrapunct.]

KONTRAPUNS, kåntrapúnns, m. 2. (tekn.) Särskilt puns, som förfärdigas, för att göra fördjupningar i en puns. [Co —.]

KONTRAREVOLUTION, kåntrarevolútschón, f. 3. Revolution i motsatt syftning till en föregående revolution. [Co —.]

KONTRASIGNANT, --siggnánt, m. 3. Den, som kontrasignerat en handling. [Contrasignent.]

KONTRASIGNATION, --siggnatschón, f. 3. 1) Handlingen, då man kontrasignerar. — 2) En kontrasignants namnteckning. [Co —.]

KONTRASIGNERA, kåntrasiggnéra, v. a. 1. Teckna sitt namn under en handling efter en annans namnteckning, till bekräftelse, eller för att ikläda sig ansvaret för handlingen. — *Kontrasignerande*, n. 4. o. *Kontrasignering*, f. 2. [Co —.]

KONTRAST, kåntråst, m. 3. (ital. *Contrasto*, af *Contrastare*, motstrida) Hvad som strider emot något annat, motsats, afbrott. *Göra k.* [Co —.]

KONTRASTERA, v. n. 1. Bilda motsats, afbrott; sticka af (emot något eller emot hvarandra). [Co —.]

KONTRAVALLATIONS-LINIE, ----tschónslínje, f. 3. (fortif.) Förskansningslinie, som anlägges, för att betäcka de belägrande mot utfall ifrån fästningen. [Co —.]

KONTRAVISIT, ---ít, m. 3. Visit, som göres hos någon till besvarande af en förut gjord. Motvisit. [Co —.]

KONTRIBUERA, v. a. 1. Bidraga, skatta. — *Kontribuerande*, n. 4. [Co —.]

KONTRIBUTION, kåntribútschón, f. 3. 1) Skattebidrag, utskyld. — 2) (milit.) Utskrifning af penningar och annat i fiendeland. [Co —.]

KONTROLL, kåntråll, m. 3. (fr. *Contrôle*, af *Contre-rôle*, motregister) 1) En embetsmans motanteckningar emot en annan, till säkerhet för riktigheten. — 2) (i allm.) Tillsyn, att något tillgår riktigt och lagenligt. — 3) Stämpel på arbeten af guld, silver och tenn, som utvisar, att metallen äger sin vederbörliga halt. [Co —.]

KONTROLLERA, v. a. 1. 1) Föra moträkning eller motanteckning till säkerhet för riktigheten af en annans räkenskap eller anteckningar. — 2) Försä med kontrollstämpel. — 3) (fig.) Hafva uppsigt öfver, vaka öfver ens uppförande. — *Kontrollerande*, n. 4. o. *Kontrollering*, f. 2.

KONTROLLSTÄMPEL, m. 2. pl. — *stämplor*. 1) Stämpel, hvarmed guld, silver och tenn kontrolleras. — 2) Det derigenom åsatta märket. Se *Kontroll*, 3. [Co —.]

KONTROLLSTÄMPEL-AFGIFT, f. 3. Afgift, som betalas vid kontrollering af guld, silver och tenn. [Co —.]

KONTROLLSTÄMPLA, v. a. 1. Försä med kontrollstämpel. — *Kontrollstämplande*, n. 4. o. *Kontrollstämpling*, f. 2.

KONTROLLVERK, n. 3. *K-et*, embetsverk, hvars åliggande är att kontrollstämpla alla guld-, silver- och tennarbeten, som i riket förfärdigas.

KONTROLLÖR, m. 3. 1) Tjensteman, som kontrollerar en annans räkenskaper eller anteckningar. — 2) Tjensteman, som sätter kontrollstämpel å guld-, silver- och tennarbeten. [Co —.]

KONTROSS, kån'trå'ss, m. 2. (i lägre språket) Liderliga kvinnor.

KONTROVERS, kåntróvárrs, f. 3. Lärd, isynn. teologisk tvist. Stridsfråga. [Co —.]

KONTRÄR, kånträr, a. 2. (fr. *Contraire*, lat. *Contrarius*) 1) Motsatt, stridig. — 2) Som är emot, vidrig, motig.

KONTRÄRT, -ärt, adv. (log.) *K. motsatta begrepp*, motsatta begrepp, af hvilka det ena icke blott innebär ett förnekande af det andra, utan derjemte uppställer en motsats, t. ex.: rik och fattig.

KONTUMACIEDOM, se *Contumaciadom*.